

Der er flere elementer i denne pakke, som kan medføre nogle adfærdsændringer, som ingen faktisk ønsker, og det synes jeg der er behov for at vi får undersøgt nærmere i udvalget.

Jeg vil også godt nævne den lille sag, som handler om, at højeste dagpenge skal være ens for alle grupper. Vi ved alle sammen, at der ikke er ret mange a-kasser, der fastsætter et dagpengemaksimum, som er lavere end det, der er fastlagt i lovgivningen.

Der er dog et enkelt område, nemlig husassistenternes, hvor der er 98 husassistenter, for hvem der gælder en lavere maksimumsats end for alle andre. Det kan jo se meget besnærende ud at fjerne den bestemmelse, for den betyder ikke noget i praksis ude omkring i kasserne; men hvad vil det betyde for de 98 husassistenter? Jeg vil gerne spørge arbejdsministeren: Betyder det, at de 98 husassistenter skal til at betale mere i kontingent til staten?

Sandheden er jo, at statens kontingentbidrag knytter sig til dagpengestørrelsen. Er det et maksimum fastsat af Folketinget, eller et maksimum fastsat af den enkelte a-kasse, man ganger med? Det ved jeg ikke, og jeg vil gerne, om ministeren kan svare på det nu eller i udvalget.

Man må sige, at det er en lille sag, men er det ikke et incitament i den forkerte retning? Skulle vi ikke gå i en retning, hvor man kan fastsætte maksimumsatserne mere individuelt ude i kasserne?

På den måde kan man faktisk problematisere en række af disse forslag, og det synes jeg er nødvendigt at gøre, inden vi farer til at vedtage det hen over hovedet på a-kasserne og de ledige.

(Kort bemærkning).

Lars Løkke Rasmussen (V):

Jeg bad egentlig om ordet for en kort bemærkning til den udveksling af synspunkter, der var, før hr. Aage Frandsen tog ordet; men jeg vil gerne sige, at det jo er et flot tilbud, SF her giver arbejdsministeren, at SF er leveringsklar med 17 af de 18 forslag. Så kunne jeg da sige, at vi såmænd gerne vil lægge stemmer til det 18. forslag; men sådan spiller klaveret naturligvis ikke, for der skal jo være sammenhæng i dette her. Og det er jo præcis dér, vi starter og slutter denne her debat: Hvor er sammenhængen henne?

Da bliver jeg nødt til at sige til fru Vibeke Peschardt, at sådan som jeg har oplevet den radikale økonomiministers udmelding, gik den bl.a. på, at det er for let at komme ind i dagpen-

gesystemet. Et beskæftigelseskrav på 26 ugers arbejde inden for de sidste 3 år er for lidt.

Det, man så gør her, hvorved sammenhængen jo glipper totalt, er, at når man snakker generhvervelse af dagpengerettighederne, hvor der i øjeblikket gælder et krav om, at man skal have haft 26 ugers beskæftigelse inden for de seneste 18 måneder, så siger man: Det er vigtigt, at vi får skabt symmetri, fordi det er enklere at administrere – det er jeg naturligvis enig i – men den symmetri, man så laver, går på, at det er det lempelige beskæftigelseskrav, der skal gælde. Det oplever jeg som værende i modstrid med de udmeldinger, den radikale økonomiminister er kommet med.

Venstre vil meget gerne medvirke til at regelforenkle på den måde, at der bliver skabt symmetri mellem de regler, der gælder for at erhverve dagpenge, og dem, der gælder for at generhverve dagpenge; men det skal altså ikke tage afsæt i de lempelige regler, men i de skrappe regler – for nu at udtrykke det sådan.

Sådan burde sammenhængen i tingene være, og det er det, vi mangler i det her lovforslag, som altså efter vores mening er fremsat lidt i utide i forhold til en mere grundlæggende debat om fremtidens dagpengesystem.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Det, der får mig herop, er hr. Lars Løkke Rasmussens sidste bemærkninger om sammenhæng. Jeg synes netop, de illustrerer meget godt, at man på den ene side kan nå meget, meget langt med SF, og at man så med hensyn til det, der mangler, faktisk er i den situation, at Venstre meget gerne ville stemme for det.

Det er jo netop, fordi lovforslaget er karakteriseret ved, at der er en fuldstændig balance. Når man går ind og foretager regelforenklinger, vil der altid være noget, der ikke er så gunstigt, som det har været, men der vil også være noget, der er bedre, end det har været, bedre end de dér millimeterprincipper. Det er jo netop for at få forenklingen, at man kommer med sine forslag.

Derfor er det jo, at man – hvis man vil leve op til det, man har sagt her om sammenhæng – skal se på, om der er den nødvendige balance imellem forenklingerne, i det øjeblik man vil gribe til forenklinger.